

at sige, at det er kun Trossager, som skille os. Flertallets Ordfører understregede gentagende, at der egentlig ogsaa hos Flertallet havde været ikke liden Tilbøjelighed til at følge den Vej, som Mindretallet har antydnet i sin Betænkning, nemlig at lade gaa en Tid, saa at der mulig kunde have meldt sig en Mand, som vilde overtage Anstalten, men — og det var særlig det, han understregede — det havde Flertallet ingen Tro til, Flertallet troede i alt Fald ikke, at det var muligt, at en Mand med tilstrækkelig Kapital vilde melde sig til at overtage Anstalten. Nu kan man, som bekendt, ikke disputere om Trossager, eller rettere, man kan gerne disputere, saa længe det skal være, men man kommer ikke til noget Resultat. Men Mindretallet har i saa Henseende — om jeg maa bruge dette Udtryk — en bedre Tro, idet det ikke anser det for at være udelukket, at der, hvis Ministeren faar i alt Fald et Aar at løbe paa, var Mulighed for, at der meldte sig en Mand, og at man maaske endogsaa var saa heldig, at den Mand, som midlertidig blev antagen som Bestyrer, kunde faa Lyst til at drive Anstalten for egen Regning, naar han kunde faa den paa rimelige Vilkaar. Det er for Resten i denne Forbindelse ret interessant, at jeg kan oplyse, at jeg har faaet Brev fra en mig fuldstændig ubekendt Mand; jeg har altsaa ikke Spor af Anelse, om det er en, som i mindste Maade egner sig til det, men det er i alt Fald en Mand, som havde Lyst til at overtage Anstalten, hvis han kunde faa den paa rimelige Vilkaar. Og det er mig bekendt, at det andet Medlem af Finansudvalget, der sammen med mig danner Mindretallet, ogsaa i saa Henseende har faaet Henvendelse fra Folk, og Folk, som ogsaa havde Penge. Det synes altsaa ikke at være saa helt ubegrundet, at Mindretallet har haft nogen Tro til, at der var i alt Fald nogle, som vilde melde sig; om de ere skikkede dertil, er jo et andet Spørgsmaal. (*Berntsen*: Det er det vigtigste.) Ja, det er det vigtigste. Men, som sagt, dette Mindretsstandpunkt har ikke kunnet give sig Udtryk i Ændringsforslag. Jeg kan imidlertid med Hensyn til, hvordan Mindretallet havde tænkt sig Sagen ordnet — altsaa rent foreløbig —, henviser til, hvad der er anført i Mindretallets Betænkning, og jeg kan ikke se, at der kan indvendes andet imod denne Ordning, end at der er Sandsynlighed for, at de Tilskud, der, som det blev nævnt af Flertallets Ordfører, nu gives enten af offentlige eller af mere private Institu-

tioner, muligvis ikke saa let ville bevares, hvis man tager en saadan foreløbig eller midlertidig Ordning, som bemyndiger Ministeren til at antage en Bestyrer, indtil det ses, om det kunde lade sig gøre at faa en privat Mand til at overtage Anstalten. Det kan jo være, siger jeg, at der ikke er saa stor Sandsynlighed for, at disse Tilskud dels fra Københavns Kriminal- og Politiret og dels fra de andre to Institutioner, som ogsaa bleve nævnte af Flertallets Ordfører, ville blive bevarede. Jeg kan dog ikke tro, at disse Institutioner, naar de vare klare over, at det var en rent foreløbig og midlertidig Ordning, saa skulde være færdige til straks at inddrage deres Tilskud, men derom tør jeg, som sagt, ikke sige noget bestemt, lige saa lidt som Flertallets Ordfører tør sige noget om, at disse Tilskud, naar det bliver en selvejende Stiftelse, ville blive bevarede for Anstalten.

Jeg tror ikke, at det er nødvendigt at forlænge Debatten om dette Spørgsmaal, da der jo ikke er nogen som helst Sandsynlighed for, at denne Udvej til Sagens Løsning, som Mindretallet havde ønsket, skulde blive fulgt, efter at det store Flertal inden for Finansudvalget har sluttet sig til Ministerens Forslag. Mindretallet har baade i Betænkningen og ved disse Udtalelser fra min Side ønsket at pointere, at der blev aabnet Ministeren en Udvej til at gøre Forsøg paa fremdeles at bevare Institutionen i privat Eje, da vi have den Opfattelse, at det for en saadan Institutions Vedkommende, og i øvrigt altid, vil være det heldigste i saadanne Tilfælde, at Anstalten bliver drevet af en privat Mand fremfor af Staten, være sig som selvejende Institution eller som Institution direkte under Staten, idet det altid med Hensyn til Børneopdragelse vil være langt at foretrække, at det er en privat Mand, der har med den at gøre. Denne Mulighed bliver altsaa ikke aabnet nu, og det kan jo ogsaa være, at det heller ikke kunde have ført til noget. Men Mindretallet har altsaa ønsket, at Forsøget skulde have været gjort.

Harald Jensen: Naar mine ærede Partifæller og jeg tilraade at stemme imod Forslaget, er det ikke, hvad ærede Medlemmer ogsaa ville se af Betænkningen, fordi vi ikke ønske, at Himmelbjerggaarden skal bevares som Opdragelsesanstalt. Tværtimod ønske vi, at Himmelbjerggaarden maa vedblive med den Virksomhed, den har udfoldet i adskillige Aar,